

Мир Вам!

„А ВЕЧЕРТА В ТОЯ ДЕН, ПЪРВИЯТ НА СЕДМИЦАТА, КОГАТО ВРАТИТЕ НА КЪЩАТА, КЪДЕТО СЕ БЯХА СЪБРАЛИ УЧЕНИЦИТЕ МУ, СТОЯХА ЗАТВОРЕНИ, ПОРАДИ СТРАХ ОТ ИУДЕИТЕ, ДОЙДЕ ИИСУС, ЗАСТАНА ПО СРЕДАТА И ИМ КАЗА: „МИР ВАМ!“

Безсмъртие - това е стремеж на човешката душа, идеал, към който тя се стреми и желае всякога да го осъществи. Човешката душа живее на Земята, за да намери пътя на безсмъртието. Безсмъртието се регулира от един велик Божествен закон, който човек трябва да проучи и приложи във всички области на своя живот. И в този смисъл ние трябва да се учим постоянно, да намерим ония условия, при които безсмъртието може да съществува. Човек може да бъде безсмъртен и да изгуби своето безсмъртие, може да бъде смъртен и да придобие безсмъртие. Смърт и безсмъртие - това са две положения. На научен език безсмъртието е равновесие на нещата, на силите, които действат в Природата. Смъртта е изгубване на това равновесие. Безсмъртието заключава в себе си съединение, хармония; смъртта - разединение, несъгласие, дисхармония. Когато хо-

рата желаят безсмъртие, трябва да знаят какво именно то съдържа в себе си. Когато влезете в една съвременна концертна зала, за да послушате един симфоничен оркестър, ако имате тази способност да наблюдавате, вие ще видите, че най-напред, когато дойдат музикантите със своите инструменти, които са повече струнни, те ги изваждат от кутиите, след това почват да нагласяват цигулките, да определят тоновете на жичите, които са опънати някоя повече, други по-

малко. В това нагласяване има известно съотношение. И след като нагласят инструментите по известни тонове, тогава вземат лъка и започват да свирят. В този инструмент има известна емблема. Можем да кажем, че цигулката е най-съвършеният инструмент, който от 300 години, откакто великият майстор Страдивариус го е направил, не е претърпял изменения, защото почти е достигнал своето съвършенство. Цигулката мога да опиша на човешката душа: в нея има четири струни и един лък. Цигулката - това е човешката душа;

струните - това са четирите човешки темперамента. Човешката воля можем да сметнем за лък. В човешкото естество има четири темперамента - холеричен, флегматичен, сангвиничен и нервен - това са четири състояния у човека. Те съответстват на човешката душа, ум, сърце и живот. Това са четири главни струни, които трябва да знаем как да навиваме и отпускате. И когато нагласяваме своя ум и своето сърце, трябва да знаем да ги нагласяваме на един и същи тон. И цигулката е единственият инструмент, на който се свири на кръст, инструмент, който образува най-приятната музика, който с тоновете си най-много се приближава до човешкия глас. Следователно, когато нагласите вашата цигулка и вземете лъка, вие образувате онзи кръст, от който сега се оплакват и казват: „Защо, Господи, ни даде този тежък кръст!“

продължава на стр. 2

ТРИ ПОСЛЕДОВАТЕЛНИ СЪБИТИЯ ОТ БРАТСКИЯ ЖИВОТ

Концерт от светлина

Случи се така, че след Общото събрание на 28 март в братския център в София, на 29 (неделя) в залата на „Раковски“ № 108, се състоя концерт-медитация по идея на брат Петю Цанов от Шумен. Той работи по този проект от години и ако следите внимателно неговите лекции и съпътстващи спектограми, ще забележите желанието му да създава паралели между тон и цвят.

продължава на стр. 2

Празник на Изгрева

През тази година, по случай 130 години от обявяването на София за столица на България, се провеждат поредица от тържества, за които четем в културния афиш на Голяма община. По този повод на 30 март (понеделник), в най-представителната сграда на квартал Изгрев - Световния търговски център Интерпред, от 18 ч. в зала София се проведе честване, в което бяха представени различни аспекти от историята на община Изгрев: юбилейна фотоизложба, разкриваща документално създаването, заселването, обживяването на района.

продължава на стр. 2

За проведеното общо събрание

На 28 март в се проведе годишното събрание на Общество Бяло братство в София. Ръководителите на братски групи и членовете на Управителния съвет се отнесоха отговорно, проявиха усърдие и деловитост и станяхме свидетели на едно добре организирано и проведено събрание.

продължава на стр. 3

Надежда за българската природа чрез „Зелените“

Вероятно доста от нас си спомнят, че миналото лято подкрепихме с подписи и членство учредяването и съдебната регистрация на първата автентична природозащитна политическа партия в България - „Зелените“. Макар думата политика да звучеше и все още да звучи страшно и мръсно както за нас, така и за хората, които се престашиха да създават „Зелените“, създаването на тази партия беше естествен и необходим процес. Не само с оглед на това, че борбите, които гражданските неправителствени организации години наред водеха с неработещите държавни институции и усърдните инвеститори, в един момент стигаха до задънена улица, защото гражданите не могат да определят политиките извън законодателната власт, но и защото обективно вече е дошло времето и в България да

се зароди истинска, модерна зелена партия. Най-голямото предимство на „Зелените“ е силната им връзка с гражданските кампании за спасяване на природата, като Странжда, Иракли и Рила и неопетнения им имидж на без-

застрахова срещу появата на подобни нови, недирижирани от нея политически субекти, акумулирали значителна автентична гражданска енергия, и да отреже всичките им шансове за участие в политическата надпрева, като скандал-

избори за Европарламент и 50 000 лв. за участие в избори за Народно събрание. Фантастична сума за партия, която не разполага с богат „патрон“ - собственик на големи фирми, мини, ТЕЦове и други.

Избраният път на действие от „Зелените“ е събиране на малки дарения от множество обикновени хора. До момента е събрана ? от необходимата сума - малко над 25 000 лв. Актуални данни за събраните дарения може да получите на интернет страницата на „Зелените“ - www.bulgariangreens.org. Също там, всеки желаещ може да подпомогне каузата на хората, които иницираха най-успешните кампании за спасяване на българската природа, чрез своя личен паричен принос - <http://www.bulgariangreens.org/donations.html>.

Вера Петканчин, „Граждани за Рила“

користни и честни бранители на защитените територии. Отсега нататък предстои да трупат опит, за да освежат българския политически пейзаж.

Наскоро обаче българската политическа класа реши да се пре-

но увеличи изискваните по закон депозити за участие в избори за Европейски парламент и българско Народно събрание. Сумите бяха увеличени трикратно и повече. В момента „Зелените“ трябва да съберат 50 000 лв. за участие в

от стр. 1

Аз ви казвам, че Господ ви е дал един прекрасен инструмент, но не знаете как да го нагласявате и затова го носите на гърба си като тежък товар. Снемете го и почнете да го нагласявате да свири. Но най-важното в това свирене на такт е пазенето на такт. Когато дойдем до дълбокия вътрешен смисъл на живота, когато нагласим неговите струни - умът, сърцето, душата, живота, и като впрегнем в работа лъка - човешката воля - чрез Духа на Капелмайстора, Който ще вдигне Своята пръчка, ние ще създадем най-приятната музика в живота си. Забележете, че кръстът е велико благословение, с което Господ ни посещава на Земята: от него излиза най-великата симфония, музика, пеене, което се нарича спасение. Когато Христос страдаше на кръста, ангелите горе, на Небето, не плачеха, а пееха. Всички затворници в ада се радваха, че идва техният Спасител. Също и когато Той се роди на земята, ангелите дойдоха да известят идването Му пак с пеене.

Христос, Който идва на Земята, идва да научи хората как да пеят и свирият. Той ще ви научи как да стягате струните на вашата душа. Струната на душата е „ми“, най-горната струна, на ума - „ла“, на сърцето - „ре“, на живота - „сол“. Ето първият урок, който ще ви даде Христос. Той казва: „Нагласете вашите цигулки, теглетте вашите лъкове, научете се да свириете; като се съ-

берете вечерно време, вземете да свириете или пеете под такт една песен, че после друга, трета, четвърта. Нахранете се, почнете пак. Легнете да спите, на другия ден хайде пак на работа в живота.“

Сега, ще кажете: „Каква връзка има това с Христовото възкресение?“ Съвременният християнин разисква въпроса за възкресението и казва: „Когато отида на Небето, тогава ще се науча на всичко. Това е за онзи свят. Ами за този свят какво трябва да правим?“ Там е нелогичността в разсъжденията на хората. За този свят сме много умни, но за онзи не. Думата „възкресение“ заключаваша една велика идея в себе си. Тя съдържа Божествени тайни. Да възкръснеш - това значи да бъдеш господар на всички елементи, на всички сили, на всички мисли, на всички желания, на всички свои действия. И как човек може да възкръсне, когато не е господар на всички тия неща? Когато вие на Земята не можете да понесете най-малката мъка и да по-служите на Господа, как можете да възкръснете? Една от слаботите на съвременната църква е, където мисли, че всичко с дар може да се получи. Господ може да ни даде цигулка, струни, лък, даром и учител може да ни хва-

не и за него да плати, но ние ще трябва да изразходваме на ден 10 часа, да се научим да свирием - упражнението трябва да бъде от нас. И онзи, който не може да се упражнява така, той е човек ленив, неспособен, той не е достоен за Царството Христово.

Когато и Христос казва: „Мир вам!“, всеки трябва да се приготи със своята цигулка, със своя лък и да слуша този Божествен такт, който от единия край на света до другия постоянно се движи. С тази нова енергия, която Христос внесе в света със Своето възкресение, показва пътя на туй Божествено изкуство - спасението. И затова именно трябва да изучавате Евангелието усърдно. Вие казвате: „Това не разбирам, онова не разбирам, туй е потребно, онуй не е потребно, това е право, онова не е право“. Питам кое е право? Някои хора не искат да страдат, не искат да пеят, други не искат да работят. Какво искат тогава? Плачът е едно упражнение, той е преминаване към пеене. Мотиката и тя също има своя тон. Да работиш с мотика, да вдигаш и слагаш - това значи да биеш тъпан. А трябва да се бие тъпанът. Вдигаш брадва и я слагаш - това са звънци в една музика. И когато вдигаш мотиката и копаеш и тогава трябва

да мислиш, трябва да си казваш: „Господарят ме гледа - трябва да зная ритмически да слагам тази мотика“. Сечи дърва, но ги сечи по всички правила на изкуството. Ние казваме: „Това е безсмислено, онова е безсмислено“. Че, тогава, кое има смисъл в живота? Най-малките наглед работи, на които отдаваме най-малко значение, имат най-голямо съдържание в себе си.

Възкресението е един процес, който Духът Божи извършва в нашия живот, един велик процес, чрез който Бог възстановява тази първоначална хармония. Един ден, когато вашите уши се отварят и започват да слушат малко повече и по-отдадено, отколкото сега слушате, вие ще забележите, че в цялата Вселена се движат известни тонове, които предметите - изворите, дърветата, листата - издават, и ще чувате велика музика, която се разнася от единия край на света до другия, и тогава ще разберете вътрешния смисъл на живота. И Христос чрез Своето възкресение иска да ви въведе в тая концертна зала. Той ще плати за вас, ще ви даде по един билет, но ще имате ли ухо да разберете тази Божествена музика, когато влезете в онази зала и видите онзи концерт, онова свирене? Това е

вътрешният дълбок смисъл на Христовото възкресение. Това е животът, който се развива между ангелите, от най-низшите до най-висшите. Навсякъде в света има туй Божествено проявление и понеже не можем да намерим тази вътрешна връзка, ние считаме, че между всички явления няма връзка. И когато чуете думите: „Мир вам!“, трябва да сте готови, какво ще ви заповяда Капелмайсторът да свириете - да пеете ли или да плачете. Но трябва да разберете, че изкуство се придобива с голямо търпение и трудолюбие и че за мързливите няма Небе. Затова Господ казва: „Ако не станете възприемчиви като децата, няма да влезете в Царството Небесно“; защото децата имат желание да изучат нещата, а възрастните казват: „На нас това не ни трябва, онова не ни трябва“, и най-после се прегърбват надолу, станат като въпросителна, земята ги привлича и ги заравят в нея. Господ казва: „Понеже тази цигулка не е хубаво направена, сложете я долу, пък наново да се направят, онова свирене? Това е

то искам да ви оставя. Знаете ли кой е основният тон на вашата душа? Знаете ли да нагласявате вашата цигулка? Научете се да я нагласявате. Всяка сутрин, като станете, нагласете вашата нервна система. Малко сте разсърдени, тревожни - това показва, че цигулката ви не е нагласена. Спрете се, нагласете я. И така, като я нагласявате постепенно, вашите тревоги ще изчезнат. Как ще нагласите вашата нервна система? Ще отидете да се помолите - молитвата, това е нагласяване. Някои питат: „Защо трябва да се молим?“ Да нагласите цигулката си. И мирът ще влезе посред вас и работата ви ще спори. Затуй, първото нещо, което трябва да правим сутрин, е да се молим - да нагласим своя ум, своето сърце, своята душа, своя живот и така да се явим пред Бога на работа. Да бъдем благодарни и да кажем: „Ние днес научихме хубаво урока си по пеене и свирене и нашият Татко, като се върне, ще бъде благодарен от нас“. Христос е дошъл да види как пеем и свирием на Земята. Той е прикован на кръста и 500 милиона хора днес пеят и свирият на този кръст, който, откакто е дошъл, е дал свършената цивилизация.

И така, християнството е Божествена музика, Божествено пеене. Научете се да пеете и свириете на него; добре нагласете цигулките си, правилно движете лъка си и слушайте заповедите на Капелмайстора. Целият свят ще върви по този Божествен закон и вие ще се пригответе за другия свят, за другия живот, който идва.

Беседа, държана на 11 септември 1914 г. в София

Тази е мисълта, която

Празник на Изгрева

от стр. 1

На това събитие бяхме поканени заедно с посланици, културни аташета, представители на бизнеса и администрацията, дейци на изкуството и културата, общественици.

Както повечето от вас знаят, това място е свързано с „големия приятел на България“, Джеймс Баучер, който с риск да загуби работата си на журналист от лондонския вестник „Таймс“, се явява застъпник на българската кауза пред Великите сили. Години по-късно Братството откупи земята на Баучер и постепенно това място се превръща в Изгрева - име дадено от Учителя, което и до днес остава непроменено. Минават години и Изгрева се превръща в средище на артисти, художници и музиканти. Идеята да се създаде български мо-

дел на парижкия Монмартър с ателиета, се случва именно тук, на Изгрева. В близост е построена и първата телевизионна кула в страната. И до днес тя се явя-

ва ориентир за играещите Паневритмия.

Явно хармоничната и толерантна среда на квартала изиграва роля при решението тук да се построят посолства (15 на брой) на различни страни. Следващият пласт на преобладаващо културно присъствие можем да намерим в блоковете на писателите, на

служителите от телевизията и радиото, на артистите и т.н.

Всичко това ни даде повод да направим едно предложение към кмета на район Изгрев, г-н Па-

найт Бончев, който прояви разбиране и даде „зелена улица“ на този проект. Така съвместно с общината направихме изложба, на която имаше 4 табла (с размери 1 м. на 1.5 м.), разкриващи историята на Братството, както и 12 табла от Националната художествена галерия с представяне на най-из-

вестните художници от квартала, някои от които отдавна са се превърнали във визитна картичка на България в световните галерии.

Изложбата бе съпроводена от музикални изпълнения на различни състави от двете читалища в района. Нашето участие беше застъпено с три изпълнения на Йоана Стратева и Божидар Симов. Последваха кратки приветствия от името на Общество Бяло братство, от председателя на СБХ проф. Ивайло Мирчев, от кмета г-

н Панайот Бончев, на когото дължим много за този празник, и който с топли думи благодари на екипа на Бялото братство за организацията и подготовката на събитието.

Последната част включваше 18 минутен документален филм на Галина Герасимова за историята на квартала.

Андрей Грива

Концерт от светлина

от стр. 1

Подобни експерименти са правени от различни музиканти в миналото, но за първи път в Братството, песни от Учителя бяха подредени и изпълнени по реда на гамата. И може би това ще се да остане един музикално-цветови концерт, посветен на пролетта, но идеята се разви и в Слово - между песните звучаха стиховете от Завета на цветните лъчи на светлината; и в образи - на видеоостена наблюдавахме картини от безкрайните творения на Природата с преобладаваща в музиката тон и цвят; и в медитация - музикантите останаха на сцената през цялото време и само се изправяха тихо за своето изпълнение. В залата се усещаше онова величествено тържество на Духа, Който излъчва, съдържа и хармонизира всичко и всички! Това бе една великолепа атмосфера на отдаване и възприемане на радост от многообразието на тази богата палитра на изкуствата, която е в основата на всяка културна проява.

Това е първият братски концерт, на който не чух нито едно покашляне или скръцване. Пожелавам на всички братя и сестри да намерят начин да съпреживеят това единение на Слово, музика и образ. Благодарим ти Петю! Благодарим на всичките 44 музиканти и изпълнители за този необикновен концерт!

Андрей Грива

Пролетен полъх наг Странджа

ПЪРВОТО ИНФОРМАЦИОННО ТУРНЕ ЗА РИЛСКИЯ ПРОБЛЕМ 2009

Вълнуващ и непрекъснат е стремежът на човешката душа към хармония и красота. Всеки един от нас има искреното желание да види нашата планета чиста, красива с доволни, добродетелни обитатели. Хората, които искат да проявят благодарността си към живота присъстват на Земята се проявяват най-вече сега. В трудните моменти на преминаване към нови епохи и измерения срещите с приятели и колективното чувство за съпричастност и обща работа нарастват.

Създава се необходимост да си обръщаме внимание един на друг. Дори и непознати. Една неразкрита картина е написана в очите на другия човек. Извъртян път може би много, много преграждания, опитности и стремеж към светлината. Сега е времето, когато падат бариерите в отношенията между хората. В предишни години неща скрити и подтискани съкровени тайни разкриват сега своя облик. Споделяме, радваме се един на друг. Щастливи сме да сме заедно.

Има много задачи, които ни предстоят. Това е именно провокацията към човешката същност. Ще се справим ли? Наша обща задача е както да пазим себе си, така да се грижим и обичаме всичко живо по Земята.

Какво благословение е дадено на човека с неговата роля. Можем ли всички ние заедно да прегърнем с мисъл Рила, която толкова много ни дава. Можем ли да я защитим и опазим като освен за себе си помислим и за всичко останало, което живее там. Да помислим за светлите същества, които ни приготвят пътя и трапезата преди да им отидем на гости. Те ни очакват с трепет и обич. Създават най-добри условия за нас. Леуват ни, зареждат ни

със сили и идеи.

Нека се опитаме да им отвърнем със същото. Да бъдем верни на идеята за красота и хармония. Присъствайки в красивото и ние ставаме красиви.

Едно от нещата, които можем да правим за запазване на чиста и благодатна околна среда е да пътуваме от град на град и да организираме срещи с гражданите, за разясняване на проблемите свързани със застрояването на Рилските езера, нарушаването целостта на защитените територии, алтернативни източници на енергия за устойчиво и икономическо развитие.

Малка група от приятели Вера Петканчин, Иван Карад-

започнала сеч на 60 годишни дървета. Приятели от природозащитните организации в района веднага бяха сигнализирали до областната управа и сечта беше преустановена. Така от 200 дървета, които можеха да бъдат изсечени бяха спасени 160. Това е един успех за работа на неполитическите и неправителствени сдружения. Следващият град, който посетихме беше Созопол. Залата бе в центъра на града близо до мястото, където се провежда през месец септември „Аполония“. За разлика от лятото сега почти не се виждаха хора. Бяхме само 6-7 души в залата. Проведохме работна среща, на която всеки сподели как е за-

продължи с обща беседа в местния офис на парк Странджа. По-късно в сърцето на природен парк „Странджа“ във вълшебен дъждец разгледахме началото на познавателната пътека „Марина река“ - Живият музей на терциерна Европа. Там посетителите могат да се информират за символът на Странджа-зелениката, защитено растение и специфично за местната флора. Със свежи идеи за еко-табли запозна Иван Камбуров експерт по биологичното разнообразие. Местния доброволец Милен Рашков показа снимки от сътрудничеството с асоциации и проекти в турската част на свежената планина Странджа. Атмосфе-

жов, Надя Максимова и Мария Георгиева поехме на информационно турне този път в мистичната Странджа-от 19 до 22 март. Посетихме Бургас, Созопол, Царево и Малко Търново. В Бургас бяхме в зала на Областната управа. Посрещнаха ни съмишленици като на презентацията присъстваха около 40 души. Беше представена Коалицията „За Да Остане Природа в България“. Граждани научиха последни новини от Рила с кратък филм. Дискутираха се теми за биоземеделието, биопродуктите. Отворен разговор за вредата от ГМО продуктите и начините за сигнализиране при откриване на нарушения. Няколко дена след нашето пребиваване в Бургас по централната улица в града беше

почнал работата си в „Граждани за Рила“ и как възниква самата група. Оказа се, че във всеки се таи едно желание за живот сред красива природа. Идеята за обща работа ни сбличава и радва, че можем заедно да направим повече. В Царево се срещнахме с още съмишленици от местното туристическо дружество „Велека“, от управата на парк „Странджа“ и от Световния Фонд за дивата Природа-WWF. Срещата мина ползотворно. Граждани, които присъстваха искаха да научат повече за незаконните строежи и как да се постъпва срещу тях.

На 22 март се посрещна изгрева на Слънцето в мистични облаци на брега до Царево. Началото на Духовната година

на информиране в района премина с проверки на незаконни обекти строящи се в Природния парк.

Малко Търново ни прие в Бизнес Центъра в централната част на общината. Малка но нова сграда, устроена за работа с деца. В района има интерес към нововъвеждащо капково напояване както и издаване на местен вестник за културните прояви. Местните пчелари споделиха опита си в медопроизводството. Оказа се че проблемът за Рила сформира и събира хората в своеобразен диалог и общуване, в който се начертават пътищата за нов целесъобразен и хармоничен Живот. Така идеите на Учителя намират почва и в социалната сфера на човешките взаимоотношения.

За проведеното общо събрание

от стр. 1

Заслугата се дължеше на умелото ръководство на председателя на събранията брат Христо от Пловдив, както и на всички участници. Според мен се забелязва едно видимо подобрение в организационната ни култура. Събранията започна в 9 ч. и продължи до 17 ч. Планираната работа беше голяма по обем и се извърши в спокоен и конструктивен братски дух.

Началото беше дадено с отчета на председателя на УС брат Андрей Грива. Отчетът беше подробен и съдържа голяма по обем информация, представяща цялостната дейност на Братството през миналата година. Фактите от доклада показват едно израстване на Братството - множество срещи, конференции, изложби, медийни изяви, издателска и стопанска дейност, разширение на материалната база. Брат Андрей внимаваше да не пропусне нищо, защото това е братски труд и той трябва да бъде признат и оценен. В свършената работа през годината могат да се открият следните акценти:

С новоиздадените книги на Словото на Учителя в братското издателство вече има 94 заглавия.

Концертите на братските музиканти на много места в България, както и в Канада, САЩ, Индия, Русия, Латвия и др.

Успешно проведена Лятна духовна школа на Рила, Младежки събор на Мадара, събори в Айтос, Белградчик, Бедек, Перник, Варна, Дупница и др.

Успешна беше годината и за работа с децата в Братството. Бяха проведени: отдиш за деца в Старозагорските бани през април-май, семинар на Педагогическата комисия, IV-ти поред детски форум, проведен тази година в Старозагорските минерални бани през юни и др. Екип от Пловдив създаде ново детско списание „Изворче“, от което излязоха три броя.

Бе проведената научно-практическа конференция на Паничище, организирана от сестра Елена от Дупница, която положи големи усилия да се осъществи това дело.

Дейността на Братството е плод на работата

та на 11 комисии. През цялата година те се събират, създават планове и ги реализират. Присъстватите на събранията изслушаха отчетите на техните председатели. Обсъдиха се възможности за усъвършенстване на братската работа и бъдещите инициативи.

Особено внимание се обръна на стопанските проекти - състоянието и перспективите за строителството на нов братски център в София, братския център в Арбанаси, братските градини във Варна, Айтос, Велико Търново и Бургас.

Това, което предстои през юбилейна 2009-та. Братството ще отбележи 145 години от рождението на Учителя. Честването ще започне на 29 юни в София и ще завърши на 12 юли във Варна. В периода се предвиждат изложби, концерти, мултимедийно представяне, презентации, премиери на нови книги и др. За отговорник на музикалната дейност през тази юбилейната годишна беше избрана сестра Йоана Стратева.

Предстои XVII-ият Младежки събор на Мадара от 22 до 24 май 2009 г. Този събор ще отбележи 100-годишнината от основаването на шуменската братска група. На Мадарския събор ще се направи подготовка и организация за Лятната духовна школа на Рила.

Добрата организация означава правилно разпределение на усилията и тежестите в подготовката и провеждането на Школата на Рила. Тази година се навършват 80 години откакто Учителя за първи път е извел братята и сестрите на Езерата. Това, което правим, го правим със задружни усилия.

Предстоят много бригади в Арбанаси, братските градини в Айтос, Варна и Бургас.

Очаква ни един активен сезон за Братството и широко поле на работа, където има място за всеки, дошъл да работи за Славата Божия. Всяка братска работа за общото е благословена. Чрез проведеното годишно общо братско събрание се прояви онзи дух на братство, в който имаше съгласие и разбирателство, приятелство и единство в името на Светлата кауза.

Ангел Ангелов

При новото възпитание човек всякога търси хора, които са в хармония. Има един вътрешен начин. Човек трябва да влиза в хармония с хора, противоположни на себе си. Някой път религиозните хора се плашат от себе си. То е едно заблуждение. Те, като се отделят от света, стават своеобразни, създават си мнение, че са свети и започват да съхнат. Светските хора, като станат светски, затлъстяват. Едните съхнат, другите затлъстяват. Светските хора страдат от застоля вода. Религиозните хора, които не разбират живота, страдат от голяма суша. Светските хора и религиозните хора, да ги събереш на едно място.

Учителя

Представяне на музиката и словото на Учителя в Пловдив, Панагюрище и Мадан

На 11 април в Пловдив беше организиран концерт с участието на Иоанна Стратева - цигулка, Ани Каралашева - виолончело, Радостина Няголова - пиано и Галя Герасимова - фоторазказ. Концертът допринесе за хубавото настроение на братята и сестрите, които от своя страна ни посрещнаха с много внимание и радост. Същият ден вечерта заминахме за Панагюрище, където Светла Балтова изнесе лекция пред малката местна групичка братя и сестри. Лекцията беше за астрологичното положение на планетите, определящо особеностите,

Град Мадан е разположен на двата бряга на река Маданска на 30 км от град Смолян. Мадан е старо рударско селище. Добивът на оловна руда по тези места започва от 4-5 в. пр. Хр. от тракийското племе койлалети. Населението е съставено от различни български етнически групи и общности, мюсюлманска общност от помаци, изповядващи ислям, и християнска общност, изповядващи източноправославие. Територията на общината е част от ксантийския плутон, Рило-Родопския масив с широко разпространени висококристални серии. В общината са разположени единствените по рода си Музей по рудодобив и Кристална зала, която представлява колекция от 581 минерални кристални образци.

усещаци се в днешно време. Иоанна Стратева, от своя страна ни въведе в света на разумните висши същества, чрез музикалните изворни струи, изливащи се от нейната същност.

Преживяванията ни в този град бяха много въл-

нуващи и отново усетихме братското гостоприемство.

На 13 април заминахме за Мадан, където направихме представяне на Паневритмията в една гимназия по покана на брат Зарко, преподавател там. Идеята на програмата бе-

ше да се запознаят учениците, няколко преподаватели, както и директора с това, какво представлява Паневритмията в най-общ

вата част от песента „Изгрява слънцето“. Включиха и музикални изпълнения на Иоанна Стратева и Радостина Няголова. Звучаха мелодиите „Евера“, „Радостта на земята“, „Мелодия 16“, „Цветята цъфтяха“ и други. Представянето беше съпроводено със снимки от Паневритмията в общ план, снимки от Рила, природни картини и други. Тази дейност завърши успешно и всички са в очакване отново да посетим това училище, а преподавателите обмислят въвеждането на 6-те упражнения, изпълняващи се преди Паневритмията, за утринна гимнастика

Друга реалност: Мадан - път към съзнания

Групата, с която пътувах беше много хармонична. През цялото време се намаляваше или увеличаваше и променяше състава си, но хармонията помежду ни се чувстваше през цялото време. Преживяванията ни в Пловдив и Панагюрище бяха свързани с принципа „Давайте и ще ви се даде“. Средата беше братска, беше „наша“, както обичаме да казваме. Това, което получих от братята и сестрите в тези градове беше усещането, че съм си в къщи, че всички сме наистина в едно Цяло и че стремежа към Божественото е това, което ни обединява. Давах светлина и получавах светлина, давах любов и получавах любов. Картина, която почти всички „наши“ познаваме. Различното беше в Мадан.

Макар пътя ни да минаваше през едно магично и приказно място - Родопите, градчето Мадан, се ока-

за до голяма степен затворено в себе си и самодостатъчно за себе си. То пулсираше отвътре в своя собствена времева единица, която на мен ми изглеждаше далеч във времето назад. Хората в града се занимаваха с проблемите си, нещо типично - да, но липсваше освежаващия полъх, идващ от изкуството. Липсваше това, което е способно да събужда съзнанието - светлината. Определено светлина имаше, но тя не беше достатъчна за глад, който настъпва днес в душите хората - гладът за духовни идеи; гладът, пораждащ се в опитани да уловим нещата отвъд материята и най-вече гладът, който идва от трудността да открием центъра на Бога вътре в нас.

В тази обстановка, която ви описвам, изцяло прецупена през моите усещания, ние се озовахме пред училището. Натоварени с инструменти - цигулка, син-

тезатор, лаптоп и медия, тръгнахме по коридорите на училището. Децата ни гледаха изненадано, чудейки се какви сме, откъде сме се появили и какво правим в тяхното училище. Усещаше се, че внасяме нещо ново там, в това тяхно пространство, дори и само преминавайки пред погледите им по коридорите. А това ново какво ли е? По пътя към залата, посетихме директора, който излезе от кабинета си специално, за да се здрависа с нас. Беше скромен на вид човек, който си личеше, че поставя културата на важно място в образованието и възпитанието на младите същества. Продължихме по коридорите и стигнахме залата, която явно беше направена за специални случаи. Беше с нов паркет. Имаше сцена с медия и възможност за прожектиране. От другата страна беше на тераси, които се изкачваха все по-

високо, така че да могат всички да виждат прожекциите, които се осъществяват там. Нямахме чинове, а само столове с прикрепена за тях дъска за писане. На прозорците висяха щори, с които се регулираше достъпа на светлина в стаята. Лампите бяха направени така, че да могат да светят само необходимата част от тях. Беше луксозна зала и изглеждаше съвсем нова.

Учениците бяха между 9-ти и 12-ти класове. Направи ми впечатление, че децата там са възпитани. Въпреки, че бяха типични тинейджъри, усещах, че се притесняваха в повечето. Това, с което ние се сблъскахме беше една вътрешна преграда от тяхна страна, която ние трябваше да преодолеем. Единственото решение беше да станем проводници на Божественото, на духовното, на невидимата Същност на нещата. Опитвахме се да

бъдем гъвкави и да задържаме вниманието на учениците. На моменти успявахме, на моменти го загубвахме, но за нас това беше работа. Като, че ли бяхме попаднали в тъмнина, която трябваше да осветим. Всеки от нас, преработил през себе си идеите и музиката на Учителя, представяше пред учениците тази жива Същност, която излъчваше светлина. Всеки от нас беше опора за другия в тази дейност. Бяхме цялост, светещ и вибриращ жив импулс. Това е, което достига до съзнанията и то оставя отпечатък в тях. Истинските неща са нещата отвъд всяка материя. Макар и нашата светлина да не е така силна, че веднага да се събудят техните съзнания, тя поне ги е докоснала.

Интересно е да си представи човек, какво са изпитвали просветителите в далечното тъмновековно време, когато са обикаля-

ли, за да носят светлината чрез писмеността и културата. Съзнанията, които не са се докосвали до светлината, няма как да знаят, че те си съществуват. Представяте си тази нова светлина, струяща от словото и музиката на Учителя, колко е по-различна от светлината, идваща от науката или изкуството и колко е по-необходима за душата в днешното преломно време на последните издихания на властващата материя и идващото с пълна неумолимост и благост духовно Начало.

Изживяването в Мадан беше радостно, но се оказа и доста трудна задача. Усещането, че за кратко - за един учебен час - сме станали проводници на светлината е приятно, но много повече е отговорно. А какво ли е усещането ако можехме да осветим непрекъснато?

Радостина Няголова

Песента на ангелите

С това поетично име назова своите великденски концерти любимата ни цигуларка Йоана Стратева, които тя изнесе на 19 и 20 април в градовете Нови пазар и Шумен. Музикалните изяви бяха посветени на 145-годишнината от рождението на Учителя и 100-годишнината от създаването на братската общност в Шумен.

Първият концерт бе представен в читалище „Христо Ботев“ в гр. Нови пазар. В този град семейството на Петър Дънов е живяло от 1879 до 1901 г., където бащата поп Константин Дъновски, един от най-ярките представители на българското Възраждане, е бил свещеник. Преди блестящите изпълнения на сестра Йоана, брат Атанас Атанасов говори за живота на Учителя и родолюбивата дейност на К. Дъновски в Нови пазар. По инициатива на сестра Стефка Димитрова бе отбелязана 110-годишнината от рождението на Стоянка Илиева. Родена в гр. Нови пазар на 27 юли 1899 г., сестра Стоянка среща за първи път Учителя на първия братски събор във Велико Търново на 19 август 1922 г. Завършва Учителския институт в Шумен и работи като учителка в села от Пернишко и Софийско. След процеса срещу Братството през 1957-58 г. и разрушаването на „Изгрева“, Стоянка Илиева живее в ж.к. „Дианабад“. Отива си от този свят на 25 септември 1981 г. Искрено вълнение предизвикаха нейните стихове и писмо на Учителя до нея, прочетени от Татяна Карова. Организираната изложба в читалището от книги на Беинса Дуно предизвика голям интерес. След концерта по песни и мелодии от Учителя, братската група от Шумен засади 7 липови дръвчета в центъра на Нови

пазар, които ще напомнят на поколенията за мъдростта на един велик небесен пратеник и за делата на неговите последователи.

На 20 април шуменската публика изслуша с благодарност изпълненията на Йоана Стратева в лекцион-

ната зала на Историческия музей - песните „Шуми“, „Изгрява ден тържествен“, „Венир Бенир“, „Вехад“, „Любовта е извор“, „Господи, колко те обичам“, „Песента на ангелите“, „Химни на Слънцето“, „Там далече“, „Божията любов ме озари“ и „Българска идилгия“. Всички слушаха със затаен дъх и изпълнени с трепет души великолепно музичиране и усетиха копнежа на българската душа по Божествения живот. Потвърдиха се думите на Петър Дънов: „Вашето участие в света зависи само от музиката. Защото животът е цяло изкуство. Той е най-голямата музика, която съществува в света.“

Нека стихотворението на сестра Стоянка Илиева „Съзерцание“ бъде поздрав за всички, които следват пътя на Мъдростта, Истината и Любовта:

На ранина, когато още пеят на изток сетните звезди,
Ти слизаш кротко и незримо,
зората сипе първите лъчи.
На светлия молитвен връх те чакат смълчани нашите души,
които Ти поведе в светъл път към вечния, към чистия живот.
В сияние докосваш нежно, тихо душите ни пробудени.
Ти слизаш и разливаш благослов роса за нас е Твоята любов.
На ранина, когато върховете се къпят в слънчеви зари,
аз виждам верно устремени към нас все Твоите очи-лъчи.

Христос възкресе, скъпи братя и сестри! Мир и светлина!

Татяна Карова

Детски пролетен лагер - Шипково 2009

През втората част от пролетната ваканция на настоящата година, от 6 до 11 април, в Шипково се събраха деца на различна възраст от цяла България. Село Шипково, известно с минералните си извори, се намира в северните склонове на Средна Стара планина, в гънките на Васильовската планина. Населеното място отстои на 18 км западно от град Троян. Две малки реки се събират и образуват р. Ръждавец, която се влива в р. Бели Осъм, минаваща през града.

Детският лагер се провежда за шести пореден път, като броят на участниците нараства с всяка изминала година. Програмата беше изключително разнообразна - излети сред природата, рисуване, пеене, спортни игри, басейн, екскурзия до Плевен и много други занимания, които децата сами ни подсказваха. Те смело закачиха своите предложения на „дървото на желанията“ още в началото на лагера и до неговия край добрите феи помогнаха тези красиви цветове да се превърнат в сладки плодове.

Денят започваше и свършваше с целия спектър от положителни емоции. Детският смях бързо обхваща всички, разликата във възрастта не се забелязваше. Сутрешните гимнастически упражнения и Паневритмията окончателно отпращаха съня. Слънцето, което ни свети и топли през целия лагер, вдъхваше живот и сила, за да можем да изпълним всичко, което ни предстоеше. А то не беше никак малко...

След приятната разходка в града на домакините от Троян и беседата за местния край от Над-

държаха.

Разпускането в минералния басейн излекува остатъците от умората, която като че ли беше главно в по-големите „деца“. Басейнът винаги по най-приятен начин уплътняваше дневната програма.

Традиционната екскурзия този път беше особено интересна и разнообразна. Разходка из Плевен и Ловеч, посещение на Плевенската панорама и Закрития мост на Кольо Фичето. А Крушунските водопади така заредиха всички, че автобусът скоро се изпълни с песни и смях. Едно екстремно навлизане в пещерата „Водопада“ от най-големите и „най-смелите“ момчета и момичета донесе незабравими изживявания и вълнения.

Впечатленията и информацията от екскурзиите и излетите сред природата, заниманията по астрономия от Надка, Весела и Таня, които децата получиха, бяха събрани във весели и остроумни въпроси за състезанието „Минута е много“. Взетото назаем заглавие на популярното състезание беше притегателно и будеше интереса на всички. В него се заложиха на отборното представяне, а наградите бяха за всички - участници и публика.

Децата рисуваха с много желание и вдъхновение. Едни от най-красивите картини бяха създадени от най-скептично настроените - за тяхна собствена изненада. Това беше отличен урок до-

най-малките, на следващата - пети до седми клас и т.н... Номерата и изпълненията бяха разнообразни - музикални пиеси, разкази, стихотворения, рисунки, вицове, песни, народни хора, сценки, фокуси и др. Настроението се повиши максимално, явно че „приспиването“ тази вечер нямаше да е леко. Усещаше се предстоящата раздяла и на всеки му се искаше времето някак да се „разтегли“, както децата сами предложиха на вечерното си събиране за отчет на свършеното през деня. Този път щяхме да завършим без нищо отбелязано на таблото „отрицателно“, ако не беше една протегната нагоре ръка... Родител на две от децата стана и каза: „Имам една забележка към организаторите - само едно от децата ми получи „Оскар“. Останалата част от изказването потъна в смеха и виковете.

Началото на този ден беше вълшебно. Ставане - в 3.30 сутринта. Трескаво и бързо обличане. Яке-та, вода, малко храна, фотоапарати, оглед (да не забравим нещо или някого). Който се е усипал, пропуска много, най-важното. Среща - в 4.00 пред хотела (в който условията са прекрасни, а домакините се постаряха да ни е уютно и вкусно и ни предоставиха всичко необходимо; изпълниха всичките ни желания, включително и празничния прощален обяд с... таратор - още един плод от „дървото на желанията“).

Тръгваме нагоре в тъмното, през лунната пътека в притихналата гора. Пътят е стръмен, но пак остава време да разменим няколко тихи думи и да запечатаме момента с някоя бърза снимка. Боровите са изправени и мълчални като войници на пост. Разбудихме няколко сънени птици, чийто плясък на крилето ни стресна в тъмното. След около половин час сме на мястото на срещата. Огнените зодии проявиха стихията си и пламъкът скоро се издигна с носталгия и страст към мястото на своя дом - небето и звездите. Много хора през деня се погрижиха за дървата и обезо-

пасяването. Разкопаха около огъня, оградиха го с камъни. Преди това, през дневната подготовка, всички приготвиха сърцата и умовете си с почитването на горска чешмица. Както каза един от най-малките участници (който съчини приказка за случая): „Сърничката пила от чистата вода, на която добрите хора проправили пътя, и обеща пак да дойде на другата вечер“.

Огънят набира сила и светлина. Става все по-топло, но въпреки това всички се приближават все по-близо до него. Сърцата бавно се разтопиха, разтвориха се и се сляха в едно голямо сърце - на Цялото. Огънят ни обичаше и неговите деца летяха наоколо. Всяка искра изживяваше няколкото секунди живот с целия си плам и устрем. Забързано танцуваха, после изведнъж се гмурваше в тъмното без да си вземе довиждане - нямаше време. После, на разсъмване, разбрахме, че някои от тях са се приземили върху якета и дрехи... Не им се сърдехме, малките дупчици щяха да станат голям спомен.

Докато успеем да дадем словесна форма на огнените импровизации, които се отразяваха в очите ни, дойде времето за изгрева на Слънцето. Всички несприлюдено стават на крака и се умълчават. Зад нас беше огънят, пред нас - Слънцето. Има ли нещо невъзможно? Паневритмия - при изгрев. Като пожелание за всичко добро и прекрасно, което извира от нас като вчерашния извор в гората. Време е да слизаем - закуската ни чака.

Време е. Лопатата и другите инструменти бързо се движеха в сърчните ръце на малки градинари. Водата се радваше и плискаше в кофите, призвана да задоволи жаждата. Близката река не спираше да говори. В последната утрин на лагера оставаме трима от „малките братя“ в Шипково и си тръгваме. Трите малки дръвчета си вземат довиждане с нас и си обещаваме нови срещи. Посаденото в земята ще възрасне за обилен плод...

Впечатления от пролетния лагер „Шипково 2009“

На мен ми хареса това, че макар да бяхме повече хора, всичко пак си беше организирано точно, като за малкото време видяхме и направихме доста неща. Хареса ми походът до Васильов връх. Влизането в пещерата беше много готино, също и нощният поход.

Денис, 10 кл, Габрово

Лагерът беше много хубав, може би най-хубавият от всички. Беше пълен с емоции и добри преживявания. Най-хубавото беше, че всички работиха колективно и задружно. Всеки ден имаше нещо ново - поход, басейн, игри. Обиколихме красиви места и срещнахме много различни, непознати дотогава неща. Споменът за този лагер ще остане дълго в мен.

Теодор, 10 клас, Габрово

Трудно е да се каже какви са ми впечатленията от лагера, може би защото трябва да изброя всичко. От качването в автобуса до тъжното разделяне с групата. Имаше страхотни изживявания, приключения, които никога няма да забравим. Сближихме се толкова много, че спокойно мога да нарека всички свои приятели. Лично мене този лагер ме направи по-добър, по-разумен, духовно по-богат човек и благодаря на всички, допринесли за него.

Стоян, 12 клас, Бургас

Едва ли бих могла да изразя своите впечатления в няколко изречения. Това, което изживях, не може да се опише с думи. Лагерът беше като един чуден сън, изпълнен само с веселие, смях, забавления и много усмихнати лица. Всичко, което се случи, беше прекрасно. Изкачането на Васильов връх, нощният поход, буйният огън, изгревът на Слънцето са неопишуеми. Ласката на първите слънчеви лъчи е незабравима. Благодаря на хората, които организираха този лагер и ми подариха тези скъпи спомени. С нетърпение ще очаквам следващата ни среща.

Нели, 10 клас, Бургас

Детският лагер изпълни своите цели. Създадена бе отлична организация, която допринесе за изпълнение на поставените задачи. Използвани бяха нови образователни методи, което допринесе за повишаване на интереса към природните науки, в това число към астрономията.

**Надка Дянкова,
учител по физика и астрономия, Троян**

Казвам се Елица и съм на 6 години, от гр. Пловдив. Не мога да пиша, затова диктувам, а тате пише вместо мен. През първия ден от лагера ни помолиха всеки от нас да напише на гърба на едно листенце какво искаме да ни се случи през следващите дни. Това листенце закачихме на едно нарисувано „дърво на желанията“. Моето желание се сбъдна - исках да отида на поход. Походът беше цял ден, видяхме една голяма жаба и две сърнички. С тате и баба бяхме и се пързаляхме по листата на едно надолнище. Много интересно беше и по време на нощния поход, никога не бях ставала толкова рано, в 3.30 часа сутринта. Вървахме през гората без никакви фенерчета, достатъчна ни беше светлината на Луната, а горе на върха запалихме голям огън. Неговите пламъци рисуваха танцуващи фигури и различни форми.

Най-хубавото, което ми се случи, беше по време на вечер на талантите.

Мама ме гримира и облече като котка и аз изпълних песничката „Котка бяла“. Но не е само това, което ме направи щастлива. Накрая на вечерта получих награда „Оскар“ от децата на лагера за „най-голяма сладурана на лагера“.

Искам пак да отида на лагер.

Благодаря на хората, които организираха този лагер, защото това беше много за мен и самото преживяване е незабравимо. Хубаво е да знаеш, че има хора, които са като теб, които се интересуват от нещо и имат цел в живота. Много благодаря и на госпожа Митинска, която досега ни е учила на това да имаме цел в живота, да се радваме на всичко, да прощаваме и да помагаме на природата. Тя направи от нас хора и й благодаря за всичко, на което ме научи.

Благодаря на всички за всичко и се надявам пак да отида на лагера, за да продължа да се виждам с новите си приятели и да съм сред природата, да продължавам да се уча на уроците, които ще ми трябват в живота.

ка, още на следващия ден изкачихме близкия висок връх - Васильов (1490 м), на когото така и не научихме кръстника. Времето беше прекрасно. Кукуряците, синчецът, медуницата и минзухарите приветливо ни посрещнаха в Балкана. Легендата за мома Кремена и латинската стена събудиха въображението на малки и големи. Енергията на върха, красивите гледки и веселото настроение напълно компенсираха седмчасовия преход, който всички героически из-

колко човек познава себе си, дарбите и способностите си. Те се проявиха особено силно във вълшебната вечер на талантите.

„Живял преди едно време един господар. Той имал трима слуги. Преди да замине надалеч, дал на единия от слугите си пет таланта, на втория - два, на третия - един...“ С тази приказка започна великолепното представяне на участниците в лагера. Жезълът на талантите се предаваше от една възрастова група -

Човекът е създаден, за да бъде ангел

ЗА СВЕДЕНБОРГ И НЕГОВОТО ВЛИЯНИЕ ВЪРХУ ИСТОРИЯТА НА ДУХА

Продължение от бр. 34

След връщането си в Швеция Сведенборг се отказва от заеманите обществени служби и от заниманията с естествени науки, за да се посвети напълно на новото си призвание. Като резултат от общуването с невидимото се появява трудът „Acrana Coelestia“ (Лондон, 1749-1756). Темата е обозначена в заглавието - „Небесните тайни в Светото писание, или в Словото Господне, с видения за чудесата в света на духовете и ангелите“. По форма текстът представлява подробен и задълбочен коментар на първите две книги от Петокнижието (стих по стих) според новия латински превод от староврейски, дело на самия Сведенборг. Методът за тълкуване е алегоричен, отличаващ се от този на църковните писатели до този момент, за който е специфична праволинейността и еднообразието. Авторът откроява три смислови пласта - исторически (или буквален), духовен и небесен, но на практика акцентира изключително върху противопоставянето на вътрешните и външните смисли, като идеята е да се подчертае вътрешният смисъл на всеки стих и всяка дума в Библията. Тези тълкувания Сведенборг свързва със своята теория за съответствията (стационална по-късно един от основните теоретични и методологически постулати на романтизма) - всичко във физическия свят има съответствие в духовния. В това е ключът за основната идея на Сведенборговата херменевтика според Вл. Соловьев. Например в текста навсякъде се използва думата камък и нейните производни, като се посочва, че съответствието ѝ в духовния свят е твърдата вяра и предаността към нейната истина; водата съответства на истината и нейните оживяващи и пречистващи свойства; кръвта и виното имат своя духовен аналог в действителните категории любов, добро, воля; различните млекопитаещи обозначават душевните афекти, страсти, чувства; птиците са мислите, при това водните птици ориентират към чистата научна истина и т.н. По този начин съдържанието на първите две библейски книги представя първоначалната съдба на човечеството и последователните промени в неговото духовно състояние, епохите на религиозен упадък и възстановяване.

Освен това своеобразно тълкуване, книгата „Acrana Coelestia“ съдържа откритото чрез видение на автора по повод на един или друг конкретен пасаж, както и специално изложение към всяка глава (независимо от тематиката ѝ), в което се разказва за видяното и чуто с вътрешните сетива по време на духовните пътешествия.

След тази книга Сведенборг издава поредица съчинения, в които отново се спира на цитати от Светото писание и предлага нов поглед към него през призмата на своето теософско учение. Някои от тях са „Clavis hieroglyphica“ (подробно представяне на теорията за съответствията), „De telluribus“ (описания на планетите и техните жители), „За небето, ада и света на духовете“ (определяно като най-интересното произведение), „De ultimo iudicio et de Babylon destructa“ (обяснение на глава XVIII от Апокалипсиса и прокарване на идеята, че в духовния свят Страшният съд вече се е състоял) и др. След смъртта си Сведенборг оставя и други ръкописи, които се издават: още едно обширно тълкуване на Апокалипсиса („Апокал. Explicata“, седми том), „Кратко изложение на вътрешния смисъл на Псалтир и всички пророчески книги от Стария завет“, „Doctr. Nov. Jer. Der charitate“, „Девет въпроса за Св. Троица, представени от Хартлеем, и техните отговори от Сведенборг“, „Венец или приложение към съчиненията за истинската християнска религия“. Всички съчинения на Сведенборг представят една пълна и стройна теософска система. Изключителното при него е, че той не ползва дори единствен книжен източник - всичко, което оставя като наследство, е резултат от личните му откровения с Божественото. Даже вдъхновените от Библията мисли са според цитати, които не предполагат направените от шведския мистик заключения и са далеч от всички дотогавашни обяснения.

В областта на философията, с която така и не направил историческо запознаване, той изхожда от собствените размишления, а философията, с която влиза в диспут, познава от общоизвестното за тях, а не от творбите им. В произведенията от религиозния му период Сведенборговата теософия се появява вече готова и неговата зада-

ча е не да я развие, а да я разясни и разпространи. Огромното количество авторски текстове на Сведенборг при неговия интензивен, свързан с непрекъснатото му пътувания живот изключва възможността дори за повърхностно многопосочно четене. Разбира се, съществуват аналогии с някои мистични учения, но известни на нас, не на него - например гностицизма и еврейската Кабала. Философът се противопоставя на общоприетия отвлечен начин за разбиране на понятието Бог. Според него Бог има вечна и постоянна форма и тя е тази на Великия (Космическия) човек, в която се проявява и Христос.

Учението на Сведенборг е определяно като абсолютно християнство. При какви обстоятелства човекът в неговата телесна форма може да съществува като абсолютно същество? И при какви обстоятелства безкрайното се побира в ограниченото? Тези въпроси нямат смисъл според новата теософия, която още преди Кант прозира относителния и субективния характер на нашето пространство, време и всички останали категории, които науката се опитва да класифицира в механичен порядък. Тези явления, пояснява Сведенборг, не са реалност, а видимост; действителните свойства и форми на всяко битие, както математически, така и органически, изобщо не зависят в своето проявление от външните условия в нашия (видимия) свят. Сам по себе си този свят не е нещо безусловно реално, а просто определен етап от състоянието на човечеството. Всичко положително и качествено от него съществува (цвето-

ве, звуци, музика, камъни, дървета, цветя, реки, морета), но в действителност принадлежи на духовния свят или на духовното състояние на човека и възприема неговото му зависи от вътрешната нагласа. Така мистикът различава два способа за проявление на битието - истински, според който предметната среда има съответствие във вътрешния свят, и лъжлив, при който такова съответствие липсва. Материята не съществува самостоятелно, а да се разглеждат нейните явления независимо от духовните им причини е нелепо. Истинна и действителна е оная съвкупност от човешки същества, която е определяема в своята същност и своето съществуване от волята и стремежа си към понятието добро, въплътено в Исус Христос, и която изразява своето битие в света според принципа на съответствията.

От гледна точка на основната категория, нравствената, цялата съвкупност от човешки същества се разполага в три главни области. Едната е Небето, или светът на Ангелите. Тя е обитавана от хората, които са подчинили своя земен живот на любовта към Бога и ближния и за които е предопределено да станат ангели и част от тялото на Великия (Космическия) човек. Другата е Адът, населен от хората, дали приоритет на себелюбието, външната форма на нещата и суетата. След смъртта си те се превръщат в духовете на злото, които на свой ред се делят на две категории - дяволи, чието основно качество е лъжливостта и враждебността към истината, и сатани, които се отличават с откровена-

то. И едните, и другите имат тела, които са като мислите и постъпките им - отблъскващи, уродливи. Третата обитавана област е междинният свят на духовете. Тя се състои от хора, които до смъртта си не са определили своята принадлежност към първия или втория свят и поради това са подложени на непрекъснато въздействие на ангелите и злите духовете - процес, който продължава до окончателното им самоопределение. Оригиналното в неговата концепция е твърдението, че демоните и ангелите нямат дочовешки и свръчовешки производ, а са резултат на човешката еволюция в две противоположни направления, както и това, че до смъртта си всеки е вече определен за същност (демонична или ангелическа) и виждащият с очите на духа може ясно да ги различава. По такъв начин „разсадник“ на небето и ада е човечеството, което населява не само Земята, но и други планети; жителите на тези планети също като нас минават през съответните процеси и стават обитатели на някой от световите. Сведенборг е разговарял с техни представители по време на своите „вътрешни“ посещения.

Човекът по естество е трисъщностен - състои от три, както ги нарича философът, главни степени: натурален, който се проявява от раждането до възрастта на разумните разсъждения; рационален - от събуждането на разума и съвестта (у повечето хора) до смъртта; и духовен, обикновено разкриващ се след смъртта, при прехода към света на духовете, но у някои пробудени хора и доста преди този момент. Човешката трисъщностност обаче не предраства нравствените качества и съдбата. Намиращите се в първата степен са еднакво предразположени към доброто и злото. С навлизането във втората се прави изборът между тези посоки. На третата е решителната проява - като ангел или демон. Свободната воля е определяща при присъединяването към едната или другата категория духовете.

От теологична гледна точка нравственото учение на Сведенборг е безупречно и това е признато дори от стоящи високо в църковната йерархия лица (един от тях е московският митрополит Филарет). Неясно в известна степен остава философското решение на спо-

ра между фатализъм и свободна воля. Вероятно това се дължи на факта, че в своя „религиозен период“ той се въздържа от разсъждения, фокусиран в предаването на послания от невидимите светове. Особено интересна е замяната на Светата Троица с единствения Христос. Чужд на гръцката философия и на всякаква диалектика, в църковната догматика мистикът вижда единствено много(три)божие, което дълбоко го възмущава. За него Христос е универсалното средоточие, което побира божественото, божествено-човешкото (или божествено-рационалното) и божествено-натуралното (божествено-природното). В Христовото явление тази вътрешна троицност се обозначава като свършената същност на Бога - като Отец; в свършената Му човешка форма - на Сина; и като свършената действителност или живото Му дихание в небесната атмосфера (или аура), която произлиза от Христос и го обкръжава - Духът Свети. Смисълът на въплъщението (Рождество) според Сведенборг е не формалният акт на изкуплението и оправдаването на човека, а напълно реалната битка на земен план между доброто и злото и възстановяването на нарушеното равновесие между тези две сили. Чрез Възкресението пък се дава възможност за отваряне на вътрешното, духовното зрение на хората - процес, започнал първоначално у Неговите ученици. Шведският философ не признава и друг църковен постулат - Второто пришествие и всеобщият съд над живи и мъртви. Той настоява, че Христос пребивава постоянно в нас, а принадлежността към Небето или Ада зависи от вътрешното състояние на съществата, от честотата, на която вибрират вследствие на личния си доброволен избор. Ако принадлежат на единия свят, те не могат да издържат вибрациите на противоположния. „Вечността на Ада е за тези, които изпитват наслада в него, а вечността на Божественото - за обратното съответствие“, пише в „Memorablea“ Сведенборг.

След всичко, което ни разкрива, забележителният философ оставя на нас Божественото право - свободното самоопределяне. С надеждата това да бъде Светлината.

(край на втора част)

22 март в Перник

Спомени за Марин Камбуров

Пролетта дойде и в Перник, но зимата не бързаше да си тръгва. Това внесе особено очарование в празничната ни Паневритмия, която за пореден път беше танц на Небето и Земята, танц на снежинки и усмивки, танца на живота. По един неповторим

начин душите ни се припознаваха отново и отново.

Празникът продължи и в концертната зала на Двореца на културата в Перник, където известният оперен певец Симеон Симеонов, изпя с много любов песни от

Учителя. Срещата ни със Симеон започна още на 21 март след обяд. Бяхме организирали сбирка-беседа на тема „Учителя за музиката и пеенето“. За да научат повече за музиката на Учителя дойдоха много почитатели на Учението от Перник,

както и братя и сестри от Дупница. Денят беше мразовит, но залата се препълни. Вдъхновени пяхме заедно и сякаш Учителя беше с нас. Сърдечно благодарим на всички, които направиха празника възможен и неповторим.

Валерия Радева

История на шуменската братска група

НАЧАЛОТО
И ПЪРВИТЕ
РЪКОВОДИТЕЛИ

Началото е положено с идването на Учителя Петър Дънов в гр. Шумен. Известно е, че в периода 1895-1900 г. той е живял в гр. Нови Пазар, където неговият баща, поп Константин Дъновски е бил свещеник. Учителя е посещавал гр. Шумен в началото на своите обиколки из България. После пак е посещавал града, за което има сведения главно от спомени на възрастни братя и сестри, но без да се упоменават точни дати. За едно от посещенията си в гр. Шумен сведения дава и самият Учител в писмото си до П. Киров: „Любезни брат Киров,

...Шумена го напуснах миналата сряда. Там прекарах добре. Господ във всичко ми помогна. Държах там сказки в градския салон „Архангел Михаил“. Първата бе със свободен вход и имаше около 500 души слушатели. Останалите бяха с вход и то по разпореждане за полза на „Безплатните ученически трапезарии“ (т.е. за бедните) и стопанското училище „Евдокия“. Чистият приход излезе на около 250 лева. Шуменци в това отношение се показаха доста щедри. Когато Бог благославя, всичко върви добре... Русе, 13.

Май, 1902 г.“

Първият документ за наличието на братска група в Шумен е свързан с участието на **Васил Узунов**, като представител на града в срещата на Веригата, състояла се на 16 август 1909 г. в гр. Варна. Васил Узунов участва и на следващата годишна среща, състояла се от 14 до 18 август във Велико Търново. През 1912 г. като представител на гр. Шумен е записан **Цани Боздуганов**. През следващите години освен него, редовен участник става и **Петко Христов**. За него се казва, че е бил първи ръководител на шуменската братска група. Като военен, той е успял да създаде една група от военни, и когато са участвали в търновските събори, са организирали охраната. Цани и Петко са били връстници на Учителя.

Стоянка Илиева (1899-1987), която е родена в гр. Нови Пазар и е завършила Шуменския педагогически институт през 1919 г., споменава своя преподавател по френски език, който е издал книгата „Новата етика“, в която цитира Учителя. Сведения за Учителя тя получава и от своите състудентки, дъщерите на

Петко Христов.

Петко е бил един слънчев човек, организирал е добре работите на групата, провеждал е беседите много редовно. Групата се е събирала в неговия дом. Съпругата на Петко Христов се е казвала Куна и е била много засмяна, любезна, кротка и културна жена.

След смъртта на Петко Христов през 1926 г. ръководител става Цани Боздуганов. Същият е бил много фин човек, имал е ясновидски способности, бил е майстор на цигулки и самият той е свирел на цигулка. Критичен момент в братската общност е, когато през 1932 г. Цани се отказва от ръководството на групата и тогава ръководител става Гиргина Жекова (1887 - 1981).

Съпругът на Гиргина е бил военен и също е бил последовател на Учителя. Семейството е имало 4 деца и е отгледало едно пето дете - племенник. Живели са много скромно и в големи лишения. Гиргина се е отличавала със силна вяра и голяма преданост към Учението. Тя е била чест посетител в окултната школа на Изгрева. Поддържала е тесни връзки с брат Ватев от гр. Русе и Минчо Сотиров от гр. Бургас,

както и с братската група във Варна. Гиргина като ръководител е била много деятелен човек, тя е била близка с народния лечител Петър Димков, който е бил военен в гр. Шумен. Поддържала е приятелски отношения с Иван Багрянов - министър-председател през 1944 г. и убит от т.нар. „народен съд“. Багрянов е бил последовател на Учителя и по сведения на Гиргина е знаел много добре съдбата си, но така й е отговорил: „Какво да се прави, България трябва да се спасява“.

През 1953 г. Гиргина продава къщата си в гр. Шумен, където е бил посрещан Учителя и се премества да живее при дъщеря си Геновева в град Варна. С това свършва началният период на историята на братската група в гр. Шумен. През 40-те години тя е наброявала около 40 братя и сестри. Редовно са се провеждали духовни наряди. След 1957 г. срещу Братството в България са проведени репресии. Шуменската братска група продължава своето съществуване нелегално до легализирането на Братството през 1991 г.

Атанас Атанасов
(следва продължение)

В началото на 20. век с голяма сила сред младата българска интелегенция набира популярност духовното учение на руския писател Лев Николаевич Толстой, което е известно под името толстоизъм. С него слиза и идеята за колективен живот и за вегетарианство. Толстой призовава за едно по-съвременно разбиране на християнството, което е по-близо до първоначалното Учение на Христос и не е обвързано с конкретна Църква. Опорна точка на това Учение е нравственото самоусъвършенстване на човека и то изключва убийството на живи същества. Толстоистите създават вегетариански ресторанти в почти всички градове в България.

По това време българският духовен водач, всемировият Учител Петър Дънов, завършва богословие и медицина в Съединените американски щати. След завръщането си в България той създава общество „Бяло Братство“. Няколко години преди това обикаля България и в читалищата на градовете изнася лекции по астрология и хиромантия и прави хороскопи. В началото на века е бил на мода спиритизъмът и гражданите са канили Учителя на сеанси, провеждани в домовете им. Той има възможност да покаже част от способностите си в някои области на живота, включително способността да лекува. Например адвокатът Анастас Бойнов от Търново е бил на легло, неподвижен, близо 2 години. Учителя го е излекувал за 2-3 дни и адвокатът се връща на работа. След този случай той подарява вилата си на „Бялото Братство“, където от 1910 до 1925 година се провеждат годишните им събори. (Обяснявам къде се е намирала вилата). През 1911 година по препоръка на Учителя последователите му купуват къща в с. Арбанаси. Той обяснява, че през това село минава магнетично течение, идващо от Хималаите и влияещо здравословно на тяло-

то и духа.

В тази къща, която стои и до сега, през 1912 година, Учителя на „Бялото Братство“ написва книгата „Завета на цветните лъчи на светлината“. Текстът съдържа извадки от Библията. Книгата се е давала лично от Учителя на малко хора, и то с автограф.

През 1922 година той създава Окултна школа, изнасяйки беседи и лекции. Няколко години след идването си на власт комунистите се опитват да унищожат това Учение. На 6 декември 1957 година те събират и изгарят книгите, които успяват да конфискуват по цяла България, и забраняват събиранията по групи. Защо комунистите не успяха да го унищожат? Защото с непоклатима вяра и любов последователите са успели да опазят Словото, което е едно огромно богатство за българския народ. Учителя е оставил и молитви, формули, гимнастически упражнения, песни, танцът Паневритмия, който е от 3 части и се играе в много държави, около 5 хиляди лекции, в които е събрана мъдростта на вековете и новото, което иде. Учителя е говорил на достъпен за слушателите си език.

На много места учениците на Бялото братство и толстоистите образуват комуни. Арбанашката комуна е създадена от последователите на Бялото Братство. Тя съществува от 1923 до 1926 година. Основовопложници на комуната, в която влизат около 20 души, са семейство Екатерина и Стефан Камбурови. Двамата им сина са имали музикални дарби. Синът им Петър Камбуров е свирел на цигулка и кавал. Той създава младежки хор, в който са се пеели песните на Бялото Братство. Свещеникът в Арбанаси, Арнаудов, е бил толстоист и е участвал в комуната. Синът му Симеон Арнаудов е бил солист на хора в Арбанаси. Вторият син на Камбурови, Марин, е написал повече от 200 песни, вдъхновени от идеите на Учителя. В хора той се запознава с две момичета, които много му харесват. Поиска им снимки. В 1924 година на събора на братството в Търново показва снимките на Учителя с молба да го посъветва за коя от двете да се ожени. Учителя му казва: „Това момиче ще вземеш. То е от болярски род“. Момичето се казва Зефира Димитрова Чамурова. Така Марин става арбанашки зет.

От 1 до 3 май се провежда братска бригада в Арбанаси. Събра се група от 22 братя и сестри от Пловдив, Шумен, София, Плевен и Велико Търново. Продължи се изграждането на братския салон - изливане на бетонна плоча, обличане на източната стена с водоустойчиви плоскости, лакиране на дървената част на новата баня-тоалетна и почистване на терена около къщата.

Български концерт в Москва

На 23 март в Москва в Българския културен институт се състоя концерт духовна музика, посветен на великото наследство на Учителя Петър Дънов. Концертът се проведе в рамките на фестивала „Година на българската култура в Русия“, което му предаде особено значение относно отношенията между двата славянски народа. Музиката на Учителя, в изпълнение на нашите български сестри Ина Дойнова и Росица Чиликова, намери път към душите не само на тези, кои-

то десетки години са „Погружени“ в музиката на Учителя и добре я познават, но и на тези, които за първи път се докоснаха до нея. Концертът имаше голям успех. Благодаря за вдъхновението и проникновението на музикантите, които успяха да предадат чрез себе си мощния, светъл, създаващ дух на българския народ, являващ се на музиката и Словото на Учителя Беинса Дуно!

**Галина Левина,
московски последовател на Учителя**

Паневритмия в Москва

Паневритмия в Кавказ

XVII-ти Младежки мадарски събор на Бялото братство 22-24 май 2009 година

Посветен на 145 години от рождението на Учителя и 100 години от основаването на братската общност в гр. Шумен.

Съборът ще се проведе от 22 до 24 май 2009 г. в археологически резерват „Мадарски конник“, с. Мадара. В програмата на събора са включени: посрещане на изгрева, духовни наряди, Паневритмия, съобщения и лекции, концерти и др.

Възможности за нощувка: хижа - цената на една нощувка е 8 лв. Бунгала - 7 лв. на легло. Ще бъде организиран палатков лагер. За информация и резервации на тел. 054/86 11 47 и GSM 0896669765 - Атанас Атанасов.

ДЕТСКИ ФОРУМ „ДЕЦА НА СВЕТЛИНАТА“ ПЛЕВЕН 20 - 21 юни 2009

20 ЮНИ 2009 Г. /СЪБОТА/

- 11.00 ч. Посрещане при входа на парк „Кайлъка“.
- 12.00 ч. Наставяване в Туристически дом (хотела), гр. Плевен.
- 12.30 ч. Обяд в ресторанта на хотела.
- 13.30 ч. I. Откриване на форума и обявяване на програмата.
- II. „Моето селище“ - запознаване на участниците по местоживееене.
- III. Оформяне на клубове по интереси:
 1. Клуб „Рисувам в светлина с боите на дъгата“.
 2. Клуб „Мисля и творя в хармония“ - за поезия и проза.
 3. Клуб „До-ми-сол“ - за музика.
 4. Клуб „Аз моделирам“.
 5. Клуб „Моите приятели пчелите“ - разговор за пчелите и почерпка с вкусен мед.
- 16.00 ч. Закуска.
- 16.30 ч. Подреждане на изложба с творбите от клубовете и викторина.
- 17.00 ч. Разходка в местността „КАЙЛЪКА“.
- 18.00 ч. Вечеря в ресторанта на хотела.
- 19.00 ч. Вечер на таланта „Деца на светлината“.
- 20.00 ч. Бал с маски „Вълшебният свят на приказките“ (участниците идват с приготвени маски).
- 21.30 ч. „В света на астрономията“ - наблюдаване на небето и разговори върху астрономията.

21 ЮНИ 2009 Г. /НЕДЕЛЯ/

- 7.00 ч. Паневритмия на поляната.

- 8.30 ч. Закуска на тревата.
- 9.00 ч. Образователна разходка „Билките лекуват“ до крепостта „Сторгозия“.
- 12.00 ч. Обяд в пицария „Кантоната“.
- 13.00 ч. Посещение на „Панорамата Плевен“.
- 15.00 ч. Закриване на форума - „Да бъдем приятели“.

Заявки и резервации за участие се приемат до 20 май на тел.:064-842905

**Вечер след 20.00 часа на тел.: 0887926018
Димитър Първанов и 0878121224 Тодорка Игнатова.**

Форумът ще се проведе в Туристически дом в парк „Кайлъка“.

Сборен пункт: последната спирка /обръщало/ на трелеи № 3 и № 7.

Земляни

Поклон пред тебе, майчице Земя,
пристигаме при тебе на ята
с души пречистени - деца на Мъдростта,
от хиляди планети и слънца
при тебе да се родим в ново тяло,
живота да започнем от начало.

Тук Великото училище врати разтвори
за първи път на български език
Учителя всемиров тук говори
на труд, търпение и знание
в училище да се научим,
законите космични да изучим.

А ти ни срещаш, вълшебнице скъпа,
в ръце разтворила великата книга,
с очи пълни с Любов и надежда,
в Истина и Мъдрост,
всичко това да превърнем
още щом първата страница зърнем.

Виж: златен прозорец небето разтвара
и златен лъч от него извира
цялата Земя с позлата завива.

Чува се радостен глас:

„Вашият Татко съм аз -
на добър час, на добър час, дечица
с голяма Любов започнете.

Мислете, учете, прилежни бъдете,
всичко в Любов обгърнете,
а щом отлично се учите,
награда вий ще получите.

За всичко милейте, пазете,
Земята Майка обикнете.

тайни големи тя крие,
мощна е нейната земна магия,
а щом сте честни, трудолюбиви,
с нея ще бъдете много щастливи.

Учете, растете, умни бъдете,
планетата Земя в рай превърнете!“

Маргарита Цуцуманова

Пролетно Вдъхновение

Последните снежинки погалват лицата ни.
Студът не ни плаши. Топли сърца прииждат
за тиха молитвена песен.

„Вехади, Вехади...“

Става все по-тясно в заличката от
прииждащите.

Звезди светят в очите ни.

„Благославяй, Благославяй душе моя
Господа!...“

Молитвата ни се слива с тази на птичките.

Пролетта иде.

Топлото слънце ще ни огрее
и вярата ни ще бъде вечна.

ВаляРади

Книжно Магазинче

езотерика, стари книги, списания

Тел: 0885368780

ул. Стефан Стамболов № 8 - Женски пазар
понеделник - петък: 11.00 - 19.00ч.

Организация и координация: Ивелина ЕЛМАЗОВА
За контакти: 066/854298, 0888228720, 0897847645;
5300, Габрово, ул. „Прохлада“ 11
e-mail: bratski_jivot@mail.bg
Предпечат: Евгени ИВАНОВ

цена: 0,50 лв.